

Ondergronds

Ondergronds

Isabelle Slingerland

Schrijver: Isabelle Slingerland
Coverontwerp: Garland Studios
ISBN: 9789464654752
© Isabelle Slingerland

Hoofdinspecteur Nick Leman staarde uit het autoraampje naar de voorbijrijdende voertuigen die langzaam vooruit kropen door de ochtenddrukte. Zijn commissaris zat achter het stuur en was druk aan het bellen. Nick had medelijden met de persoon aan de andere kant van de lijn. Zijn chef was niet de meest geduldige persoon die hij kende en momenteel lag er zoveel ijs in haar stem dat hij zelf een rilling moest onderdrukken. Commissaris Emma Vermeulen was gekend voor de hoge verwachtingen die ze aan haar team stelde en de snelheid waarmee ze mensen die niet voldeden aan die verwachtingen weer aan de deur zette. Ze was hard en gedreven en deed haar werk met ongelooflijk veel passie. De jaren die hij met haar samenwerkte hadden haar vermogen hem te intimideren niet verminderd, maar hij wist dat hij haar volledig kon vertrouwen, dat ze alles zou doen voor haar team wat in haar macht lag zolang dat team zijn uiterste best deed om zaken tot een goed einde te brengen.

Deze ochtend had ze onverwachts aan zijn deur gestaan om hem op te halen en samen naar de net gemelde plaats delict te rijden. Uit gewoonte was hij al om iets na zes uur wakker geworden, ook al werd hij pas drie uur later op het bureau verwacht. De avond voordien was hij nog laat aan het werk geweest met de voorbereiding van een rechtszaak en die overuren zou hij deze ochtend normaal gezien compenseren. Het was lang geleden dat hij nog eens echt had kunnen uitslapen, jammer genoeg leek het wel of zijn interne klok permanent op zijn werkuren stond ingesteld.

Hij had zich aangekleed en was met een verse kop koffie buiten op de brandtrap gaan zitten om naar de ontwakende

stad te kijken. Het was nog fris buiten en het kondigde aan een grijze dag te worden. De wolken lagen in een dikke laag boven de stad en beloofden regen. Op straat kwam het eerste verkeer net op gang en liepen een paar joggers voorbij, waarschijnlijk op weg naar een van de looproutes langs de rivier. Zelfs vanop deze afstand zag hij de witte wolkjes van hun adem. Het was al een hele tijd geleden dat hij zijn loopschoenen nog had aangedaan. Misschien moest hij toch maar weer eens beginnen, wat lichaamsbeweging nu en dan kon zeker geen kwaad.

Nick was geboren en getogen in de hoofdstad van het eiland. Hij had een haat-liefdeverhouding met Nieuw Bastet. Hij was verliefd op de vele parken en de kronkelpadjes langs het water. De sfeer in de grote stad was bij momenten bijna magisch. De gezelligheid op het grote plein in het centrum met al zijn lichtjes tijdens de kerstperiode. De warme zomeravonden waarop mensen verkoeling zochten op terrasjes of op de oevers van de rivier. Zonnige herfstdagen wanneer de vele bomen die de stad rijk was alles een oranje gloed gaven. Nick kon van veel genieten en als je de juiste plekjes kende, kon je dat in relatieve rust doen. Jammer genoeg kwam hij te vaak oog in oog te staan met de lelijke kantjes van zijn stad. Misdaad, verloedering en armoede kregen in sommige wijken vrij spel.

Terwijl hij wat voor zich uit zat te staren en zijn leven zat te overdenken, zag hij uit zijn ooghoek de auto van zijn chef tot stilstand komen voor zijn gebouw. Met een zucht stond hij recht, zette de nog halfvolle kop koffie op het aanrecht en trok zijn jas aan.

Emma was aan het bellen op het moment dat Nick instapte. Ze wierp hem een korte blik ter begroeting toe en

concentreerde zich weer volledig op het gesprek dat ze aan het voeren was. Hij zette de passagierszetel naar achter, deed zijn gordel aan en probeerde het telefoongesprek niet te volgen. Wat redelijk moeilijk bleek aangezien hij niets anders had om zich op te concentreren. Hij hield zichzelf voor dat hij niet geïnteresseerd was in de problemen die zich in haar huishouden stelden. Zonder veel succes, het was uitermate boeiend om te horen hoe Emma haar man door het ochtendritueel met hun kinderen probeerde te loodsen. Na een bestraffende blik in zijn richting deed hij een poging om het vermaak uit zijn gezichtsuitdrukking te houden.

Ze beëindigde het telefoontje met haar man en tijdens de rest van de rit naar de haven had Emma hem kort gebriefd over de melding die was binnen gekomen. Ze werden enkele keren onderbroken door binnenkomende telefoontjes waarvan Emma er sommige aannam en andere negeerde. Een havenarbeider had een lijk gevonden tussen enkele containers. De rest van hun team was ook op weg naar de plaats delict. Hopelijk met meer succes dan zij. Nadat ze vastgelopen waren in het begin van de ochtendspits stonden ze ondertussen al meer dan tien minuten aan de kant van de weg te wachten op iemand van de havenbeveiliging. De haven was een echt doolhof voor mensen die er niet dagelijks moesten zijn en er zat niets anders op dan te wachten op de havenbeveiliging om hen naar de juiste plaats te escorteren.

“Waarom gebruiken we de gps niet?” opperde hij nadat Emma het zoveelste telefoontje beëindigd had.

Hij kreeg een kille blik toegeworpen van zijn chef. “De plaats delict heeft niet exact een adres dat we in het systeem kunnen ingeven. Tenzij het iets kan met de instructie van de

agent ter plaatse, maar ik vrees dat ‘tussen twee rode containers’ niet specifiek genoeg is.”

Nick keerde zich weer naar zijn raampje en trok een gezicht. Hij was blij dat hij niet diegene was die deze instructies aan zijn chef gegeven had. Aangezien hij geen zin had om te verdwalen in het uitgestrekte havengebied, liet hij de kwestie verder rusten. Hij kon wel wachten op hun escorte. Hopelijk kon die hen rechtstreeks naar hun bestemming brengen. De haven besloeg een totaal gebied van meer dan vijfduizend hectare, plaats genoeg om de weg kwijt te raken. Of om van een lijk af te komen blijkbaar.

Ondertussen had Emma haar telefoon er weer bijgenomen en was ze waarschijnlijk bezig met het beantwoorden van een van de ontelbare mails die ze scheen te krijgen. Ze scrolde sneller door de binnengekomen informatie dan dat hij de knoppen van zijn eigen toestel kon bedienen. De commissaris leek vergroeid te zijn met haar telefoon en was geen vijf minuten zonder het ding te zien. Ook al leek haar volledige aandacht naar het scherm gezogen, Nick wist dat niets in haar omgeving haar ontging. Tijdens het typen verloor ze zelfs de kleinste details niet uit het oog en kon ze mensen nog perfect lezen. Dat was een val waar velen al waren ingetrapt en nog velen zouden intrappen. Ze dachten uit het zicht te zijn en maakten een onbeleefd gebaar of wisselden een wanhopige blik uit achter de rug van de commissaris en werden daar achteraf voor afgestraft.

Na wat een eeuwigheid leek, maar wat volgens de klok op het dashboard een kwartier was, kwam er een andere auto aangereden. Iemand van de havenbeveiliging stapte uit en kwam tot aan het raampje van de auto. Hij gaf aan dat ze hem

konden volgen, wat ze deden zodra de man weer in zijn eigen voertuig zat.

Sinds enkele jaren hadden de havenautoriteiten privé bewaking aangesteld om de haven te bewaken. Tot vijf jaar geleden werd de haven van Nieuw Bastet geplaagd door golven van geweld gerelateerd aan drugshandel. Alle drugs die bedoeld waren voor het eiland kwamen via containers het land binnen. Er werd hard gevochten tussen de bendes om de alleenheerschappij over het enige aanleverpunt. Van de ene dag op de andere leek het geweld te stoppen wat het nut van de privé bewaking leek te bewijzen. Nick was ervan overtuigd dat de criminelen gewoon onder de radar verder gingen met de handel, aangezien er nog genoeg van de viezigheid te vinden was in de binnenstad.

Na een rit door een doolhof van containers kwam hun auto tot stilstand naast een afzetlint dat tussen twee rode containers gespannen was. Zonder hun gids hadden ze de weg waarschijnlijk nooit gevonden. Er waren weinig herkenningspunten en de bewegwijzering leek in een of andere code opgesteld. Achter het lint waren zijn collega's al druk bezig met het eerste onderzoek. Veel getuigen zouden er wel niet zijn in deze uithoek van de haven, maar mogelijks vonden ze andere sporen waar ze iets aan hadden.

“Jonge man van begin de twintig, we zijn hem aan het natrekken, maar voorlopig nog geen identiteit.” Sam, een van de jongere inspecteurs in het team ernstige misdrijven, kwam naar hen toegelopen en gaf een kort overzicht van de info die ze al hadden. “De man die het lichaam gevonden heeft, heeft een verklaring afgelegd. Hij gaf aan het slachtoffer niet te herkennen, dus waarschijnlijk is het slachtoffer hier geen vaste werknemer. Deze uithoek van de

haven is meestal verlaten en verder hebben we geen getuigen. Verderop zijn er beveiligingscamera's waarvan we de beelden hebben opgevraagd. Alleen is het niet zeker of we iets zullen te zien krijgen aangezien de camera's niet deze kant op gericht zijn." Voorlopig hadden ze dus nog niet veel. Nick gaf Sam een knikje om hem te bedanken voor de update en hij volgde Emma verder naar het kleine tentje dat was opgezet boven het lichaam.

In de tent zag Nick dat de wetsdokter klaar was met het voorlopig onderzoek en druk bezig was met het invullen van het nodige papierwerk. Hun team werkte met verschillende artsen samen en Nick voelde zich wat schuldig dat hij de naam van de man vergeten was. Ze hadden in het verleden al een keer of drie samengewerkt en de man was toen steeds professioneel en vriendelijk geweest. De man keek op toen hij en Emma binnenkwamen en begon in snel tempo zijn bevindingen mee te delen. "Man, blank, begin de twintig, waarschijnlijk overleden aan bloedverlies, verschillende snijwonden en kneuzingen op het lichaam. Meer kan ik pas zeggen als ik het volledige onderzoek heb uitgevoerd".

Nick werkte ondertussen iets meer dan zeven jaar bij het NBP, het Nieuw Bastet Politiekorps, maar hij kon niet zeggen dat het zien van lijken begon te wennen. Misschien maar goed ook, dan wist hij ten minste zeker dat hij niet afgestompt geraakte. De jongen die op de grond lag, was duidelijk mishandeld geweest. Zijn T-shirt was gescheurd, hij had snijwonden op zijn armen en zijn gezicht was duidelijk onzacht in aanraking gekomen met een stel vuisten.

"Wat doet zo'n jonge kerel in deze uithoek van de haven?" vroeg Nick aan niemand in het bijzonder. "Hij is er niet op

gekleed om hier te werken in dit koude weer en het is niet zo dat dit de plek bij uitstek is om af te spreken met vrienden.”

De arts keek bedenkelijk naar het lichaam. “Hij ligt hier al zeker een paar uur, dus inderdaad vreemd dat hij niet warmer is aangekleed om ’s nachts op pad te gaan.”

“De temperatuur lag deze nacht dicht bij het vriespunt en het is al de hele week erg regenachtig. Hij zal dus niet verwacht hebben naar buiten te moeten of toch niet om lang buiten te blijven.” Nick probeerde een reden te bedenken voor de onaangepaste kledij. Aan de plas bloed te zien was het lichaam niet verplaatst wat wilde zeggen dat de jonge man zelf in deze kledij tot hier was gekomen. Of gedwongen was tot hier te komen.

Emma keek op van de telefoon waar ze sinds het uitstappen weer druk op bezig was geweest en keek Nick aan. “Dat is jouw taak om dit verder uit te zoeken. Het zou al helpen als we wisten wie hij was.” Ze draaide zich om, klaar om weer naar buiten te stappen. Ze zou waarschijnlijk een van zijn collega’s lastigvallen omdat ze er nog niet in geslaagd waren de identiteit van de onbekende man te achterhalen.

Net op dat moment verscheen Sam in het kleine tentje om hen een update te geven. Ze hadden de identiteit van de jonge man. Levi Van Bergh stond in hun systeem geseind als vermist. Op zestienjarige leeftijd verdween hij uit de instelling waar hij verbleef en blijkbaar was hij erin geslaagd om de afgelopen vijf jaar volledig onder de radar te blijven. Ze hadden geen gekend adres, geen bankgegevens en geen gekende familie waar hij kon verblijven. Volgens hun administratieve gegevens was de man al die jaren spoorloos geweest. Wat had deze jongen de afgelopen vijf jaar uitgespookt en hoe had hij deze periode doorgebracht? Hij

zag er niet uit als een dakloze. Onder alle verwondingen was een verzorgde jongen te zien en niet iemand die op straat moest zien te overleven. Iemand moest Levi de afgelopen jaren gekend hebben, de jongen moet ergens gewoond hebben en toegang gehad hebben tot geld, kleding en eten.

“Nick, jij gaat naar die instelling. Hopelijk herinneren ze zich Levi en kunnen ze iets nuttigs vertellen.” De uitdrukking op Emma’s gezicht sprak boekdelen. Ook zij was er zich ten zeerste van bewust dat die kans heel klein was. Ze zouden geluk hebben als hetzelfde personeel van vijf jaar geleden er nog werkte. Hoewel de instellingen binnen de jeugdzorg al heel ver verwijderd waren van de gruwelen die Charles Dickens ooit beschreef in zijn romans, was er nog veel ruimte voor verbetering.

Zijn commissaris verliet het tentje en begon druk instructies te geven aan de rest van het team. De dokter had zich weer over zijn papierwerk gebogen en praatte tegen zichzelf tijdens het invullen van de documenten. Nick volgde zijn chef naar buiten en voegde zich bij zijn collega’s. Een paar ongelukkige vrijwilligers moesten op de plaats delict blijven om de technische jongens te ondersteunen bij het uitgebreide sporenonderzoek. Een klus die in de regen waarschijnlijk niet veel resultaat zou opleveren en die Nick hen niet benijdde. Er moest met de havenbewaking gepraat worden en de personeelsdossiers moesten bekeken worden om uit te sluiten dat Levi hier aan de slag was onder een valse naam.

Nadat ze ervoor had gezorgd dat iedereen wist wat er van hen verwacht werd, ging ze verder met het typen van de zoveelste mail. Ze liep terug naar haar auto en wenkte Nick om mee te komen. Nick zuchtte en stapte weer in de auto. De

rit terug naar de stad ging een pak vlotter dan de heenrit. De spits was ondertussen afgelopen, de lichte regen opgehouden en het adres van bestemming stond deze keer wel gewoon in de gps. Niet dat ze die nodig hadden, de locatie van hun hoofdbureau stond bij beiden in het geheugen gebrand. Emma reed de parking van het gebouw waarin onder andere de NBP gevestigd was op, parkeerde de auto op de parkeerplaats die voor haar gereserveerd was, een voordeel als je commissaris was, en vertrok naar binnen. Nick besloot te voet naar de instelling te gaan, het was twintig minuutjes stappen en hij kon de beweging best gebruiken na de autorit. Het gaf hem ook even de tijd om alles wat ze tot nu toe over de moord wisten op een rijtje te zetten. Dat bleek helemaal niet veel te zijn op dit moment. Hopelijk zou er iets uit de autopsie komen, leverde de camerabeelden iets op of konden ze hem in de instelling wat meer vertellen.

Na een stevige wandeling bevond Nick zich in een buurt met herenhuizen niet ver van een van de ingangen van het Stadspark. Aan de overkant van de straat kon hij net de rivier ontwaren tussen de vele bomen die het park rijk was. Het adres van de instelling bracht hem bij een van de minder opvallende huizen in de straat en het enige waaruit bleek dat hij op de juiste plaats was, was een klein plakaatje aan de deurbel. Hij vroeg zich af wat hij binnen zou aantreffen en of de instelling de naam 'Zonnehuis' waardig was. Hij drukte op de deurbel en hoopte dat er iemand zou open doen. Hij ging er vanuit dat er altijd wel personeel aanwezig zou zijn, maar dat was misschien niet het geval als al de kinderen naar school waren.

"Kan ik u helpen?" De deur werd opengedaan door een jonge vrouw die vragend naar hem keek.

“Hoofdinspecteur Nick Leman van de Nieuw Bastet Politie mevrouw, zou ik even binnen mogen komen en met iemand kunnen spreken?” Hij toonde zijn identificatie.

“Natuurlijk, waarover gaat het?” Ze keek hem twijfelachtig aan, maar liet hem toch binnen. Hij stond in een grote hal die gezelligheid en rust uitstraalde. Aan de muren hing kleurrijke kunst, er waren planken gevuld met kleine beeldjes en planten. Iets verderop waren rijen kapstokken aangebracht boven een bank met opbergvakken. In enkele van de vakken waren boekentassen en schoenen geduwd.

“Ik had jullie graag enkele vragen gesteld over Levi Van Bergh.” Aan de uitdrukking op haar gezicht zag Nick dat de naam haar niets zei. “Levi verbleef hier tot hij vijf jaar geleden verdween.”

“Oh, dan kan Peter misschien helpen, ik werk hier zelf nog niet zo lang.” Ze nam hem mee naar een gezellig salon en vroeg hem plaats te nemen in een van de zetels. “Heeft u graag iets om te drinken?”

“Heeft u toevallig koffie?”

“Natuurlijk hebben we koffie! De hele jeugdzorg overleeft er zowat op.” lachte ze. “Ik breng u een kop en zal Peter gaan halen.”

Ze verdween door een deur en liet Nick alleen in de zithoek. Nick liet zijn blik door de ruimte gaan en bedacht dat het al bij al veel gezelliger was dan hij zich had kunnen voorstellen. Aan de ene kant van de ruimte was met behulp van kasten een speelhoek gecreëerd met daarnaast een aantal zitzakken rond een tv met spelcomputer. De zetel waar Nick zich in had gezet was comfortabel en keek uit op een groot raam met

daarachter een tuin met trampoline en een schommel. Aan de muur hing een soort agenda met foto's van twaalf kinderen. De jongste leek nog geen zes jaar en de oudste was er misschien net zestien. Hij vroeg zich af wat de verhalen van deze kinderen zouden zijn.

Hij had niet lang de tijd om hierover na te denken. De deur naar de zithoek ging open en er verscheen een man met twee koppen koffie. De man was waarschijnlijk jonger dan zijn grijze haar deed vermoeden. Eerder midden de dertig dan al in de veertig dacht Nick. De man gaf hem een van de koppen en stelde zich voor als Peter.

“U had vragen over Levi?” Vroeg Peter. “Ik had niet verwacht die naam nog te horen en had al zeker niet gedacht dat de NBP interesse zou hebben in een verdwijning van een aantal jaar geleden.” Peter zette zich in de stoel tegenover hem. “Ik weet niet wat ik u nog kan vertellen na al deze tijd. Als jullie de verdwijning willen onderzoeken, had u hier vijf jaar geleden moeten zitten.”

“Is er toen niemand jullie verklaring komen opnemen?” Nick dacht dat hij het antwoord op zijn vraag al wist.

“Natuurlijk niet. De zoveelste wegloper uit een instelling? Die komen toch wel terug en als ze niet terugkomen...” Peter maakte zijn zin niet af, maar uit de manier waarop hij keek, kon Nick wel opmaken wat hij bedoelde. De man had natuurlijk gelijk, weglopers uit instellingen waren al lang geen prioriteit meer voor de politie. Ze hadden niet genoeg middelen om elke verdwijning te onderzoeken en de statistieken zeiden dat de meesten toch wel weer opdaagden. Eigenlijk was het niet oké dat het zo verliep, maar wat kon hij daaraan doen? Het was het systeem dat niet werkte zoals het zou moeten. De NBP had onvoldoende middelen om alle

zaken op een goede manier aan te pakken en jammer genoeg waren het vaak de zwaksten die daar de dupe van werden.

“Kunt u me over Levi vertellen? Wat voor een jongen was hij en wat waren de omstandigheden van zijn verdwijning?”

“Waarom zijn jullie nu geïnteresseerd in Levi? Wat heeft hij gedaan dat jullie in zijn verleden moeten gaan zoeken? Ik weet trouwens niet of ik iets mag vertellen.” Peter keek hem twijfelend aan. “De dossiers van de kinderen zijn vertrouwelijk.”

“We hebben het lichaam van Levi deze ochtend gevonden, hij is overleden.” Peter werd zichtbaar bleker, de man moest duidelijk om de jongen gegeven hebben. Nick gaf de man wat tijd en stelde toen zijn vraag opnieuw. “Wie was Levi en hoe is hij verdwenen?”

Nick kon het innerlijk debat dat de man met zichzelf voerde op zijn gezicht aflezen. De man kwam duidelijk tot het besluit dat het geen kwaad kon om op Nicks vragen te antwoorden. “Levi is hier binnengekomen als twaalfjarige jongen. Hij had er toen al een heel parcours binnen de jeugdzorg opzitten. Na een ernstig incident thuis werd hij opgenomen in crisiszorg. Binnen die crisisopvang heeft hij drie of vier verschillende instellingen gezien.” De verbazing moest op Nicks gezicht te lezen zijn, want Peter knikte bedroefd. “Ja, dat is het systeem. Kinderen en jongeren in crisis kunnen maar twee weken opgevangen worden en dan moeten ze verhuizen. Weer naar huis of naar een langdurige plaatsing. Door de vele wachtlijsten in de jeugdzorg, moet er vaak gezocht worden naar opeenvolgende crisisplaatsen.” Peter keek bedachtzaam naar zijn koffie. De man had het duidelijk moeilijk met de tekortkomingen van het systeem waar hij deel van uitmaakte. “Ook voor de crisisplaatsingen ging het thuis niet goed en

was er al hulpverlening betrokken bij het gezin, terug naar huis gaan was geen optie. Na de crisis werd Levi onder toezicht van de jeugdrechter geplaatst en kwam hij uiteindelijk bij ons terecht.”

“Dus hij heeft hier vier jaar gewoond voor hij verdween?”

Peter knikte. “In het begin waren er nog contacten met zijn ouders, een weekend of vakantieperiode thuis, maar dat verwaterde al snel. Beide ouders hadden hun eigen problemen en zijn vader overleed toen Levi hier nog verbleef. Ik geloof dat moeder ondertussen ook niet meer in leven is.”

Dat beide ouders niet langer in leven waren, wist Nick al uit hun eigen gegevens. Sam had samen met de naam van hun slachtoffer een korte samenvatting gegeven van de informatie waarover ze beschikten. “Hoe is hij verdwenen?”

“Levi vertrok ’s ochtends zoals steeds naar school met een paar andere jongens van de leefgroep. Er was de begeleider van dienst niets speciaal opgevallen in het gedrag van Levi of de andere jongens. Toch kwam Levi nooit aan op school. We hebben hem laten seinen nadat de school ons belde om te vragen waar hij was.”

“En de jongens die bij hem waren, wisten zij iets?”

“Geen van hen is die dag op school aangekomen.” verduidelijkte Peter. “We hebben ze die voormiddag alle drie laten seinen, maar de politie heeft nooit onderzoek gedaan.” Peter keek Nick met beschuldigende blik aan. “Die jongens waren onze verantwoordelijkheid en toen ze van de aardbol verdwenen, konden we er niets aan doen en van de politie moesten we niets verwachten. We hebben weken proberen te achterhalen wat er gebeurd was, waar ze zouden kunnen

zijn, maar tevergeefs. Ze hadden de meeste van hun spullen hier achtergelaten, maar we vonden geen enkel spoor dat naar hen kon leiden. Ik heb me jarenlang schuldig en machteloos gevoeld en ben zo boos geweest op het systeem dat er niet in sloeg om hen te helpen.” Peter schudde zijn hoofd en Nick dacht zijn schouders te zien buigen onder het besef dat een van die jongens nu dood teruggevonden was.

“Kan je me de namen van de andere jongens geven?” Hij zou de namen kunnen terugvinden in het systeem nu hij wist waar te zoeken, maar dat Peter hem de namen gaf, maakte zijn werk makkelijker. Misschien vond hij een aanknopingspunt als hij de dossiers van de twee andere verdwenen jongens nader bekeek.

Een half uur later stond hij weer op het voetpad. Terwijl hij binnen was, was het in alle hevigheid beginnen regenen. Aangezien hij tot hier gewandeld was, waren zijn opties beperkt tot te voet terug naar het bureau gaan of de metro nemen. Dat bleek een van de gemakkelijker beslissingen van die dag te worden.

Op de camerabeelden konden ze het komen en gaan van de havenbewaking en de politiewagens goed volgen. Alleen gaven die beelden niet prijs wat ze wilden weten. Levi was natuurlijk op de hoogte van de aanwezige camera's en het was niet ongewoon dat hij ze had weten te omzeilen. Dat ook de mensen waarmee hij afgesproken had niet op de beelden te zien waren, was wel reden tot zorg. Hun organisatie was een goed geoliede machine, maar beveiliging en geheimhouding waren cruciaal. Met de moord op een van hun beveiligingsmensen kwam een heel deel van de operatie in gevaar en het leek door het ontbreken van beelden van de daders dat op zijn minst de locatie van hun camera's gekend was.

Toen deze ochtend bleek dat Levi niet op post was, had Gabriël de bewaker van de ochtendshift bij zich geroepen. Samen met David was hij de beelden van de camera's aan het terugspoelen en nadien versneld aan het afspelen in de hoop een glimp op te vangen van Levi. Op een van de beeldschermen aan de muur waarop de haven live te zien was zagen ze de havenbewaking toekomen. Drie wagens met het logo van de haven parkeerden zich in een deel van de haven dat normaal gezien verlaten was. Toen iets later ook de eerste wagens van de politie arriveerden, besloot Gabriël een overleg met zijn kern te beleggen.

In de overlegruimte werden de camerabeelden gestreamd naar de grote beeldschermen aan de muur. Gabriël had op zijn laptop het digitale platform van de havenbeveiliging geopend en kon zo ook volgen wat er in de haven aan de hand was. De gezichten rond de tafel waren bedrukt, ondertussen was het duidelijk dat de commotie in de haven

te maken had met de vondst van het lichaam van Levi. Dit zorgde voor een aantal heel praktische problemen, maar ook voor heel wat verdriet. Levi was bij hen van in het begin van de hele onderneming en was een graag geziene verschijning.

Gabriël schonk zichzelf een thee in en kromde zijn vingers rond de warme kop. Hij kon de troostende warmte goed gebruiken op dit moment. Hij wist dat de mensen van hem verwachtten dat hij het voortouw zou nemen en er zou zijn voor hen. Hij voelde zich daar niet helemaal toe in staat, het verdriet, het ongeloof en de onzekerheid van de situatie knaagden aan hem. Wat hij wel kon doen was de problemen die zich nu stelden aanpakken, zijn eigen emoties zou hij later wel verder onder de loep nemen.

“We hebben heel wat te bespreken, ik stel voor dat we met de praktische zaken beginnen.” Gabriël keek iedereen aan de tafel kort aan. “De dood van Levi stelt ons voor een aantal uitdagingen en er zijn nog onduidelijkheden die we moeten ophelderen.” Rond de tafel werd geknikt. Iedereen wist dat er veel te doen was, maar er effectief aan beginnen op een moment dat niemand de kans had gehad om het gebeurde te verwerken, was iets helemaal anders.

Naast hem begon Lena te spreken. “De beveiliging moet onze hoogste prioriteit zijn. De kans is bestaande dat er informatie naar externen gelekt is en dat risico moeten we ondervangen.” Lena zei het met vaste stem en een vastberaden gezicht, maar Gabriël kende haar al langer dan vandaag en wist dat ze erg geschokt was door de dood van een van haar mensen. Ze voelde zich waarschijnlijk deels mee verantwoordelijk voor wat er gebeurd was. Hij zou later nog even met haar alleen moeten praten om na te gaan hoe het met haar ging. Ze deed zich altijd harder voor dan ze was

omdat ze vond dat dat bij haar functie als hoofd van de beveiliging paste. Lena deed er alles aan om competentie uit te stralen en dat lukte haar goed. Hij had één van de kinderen ooit de vergelijking horen maken met ninja's en elfen en de conclusie was dat Lena wel zeker een kruising tussen beiden moest zijn. Gabriël had de meisjes in stilte gelijk moeten geven. Lena zag er lieflijk uit, maar was waarschijnlijk de gevaarlijkste persoon in deze ruimte.

Hij zou bij iedereen rond de tafel straks nog eens moeten polsen hoe het met hen ging. Want ook Noor en Nathan kwamen regelmatig in contact met Levi. Het was niet omdat ze niet rechtstreeks samenwerkten dat ze geen band hadden opgebouwd met de man. Gabriël vond het zijn taak om ervoor te zorgen dat de anderen hun job goed konden uitvoeren en hen opvangen na deze schokkende gebeurtenis was van primordiaal belang. Het was niet enkel de beveiliging die bekeken moest worden, het zou goed kunnen dat Noor een groot deel van de handel zou moeten bijsturen. Hij twijfelde er niet aan dat ze daartoe in staat was. Ze was het nieuwste lid van zijn team. Voor zij gestart was had Gabriël de handel volledig zelf aangestuurd. In het begin was het moeilijk geweest om de controle los te laten, maar hij had zoveel andere zaken te doen dat delegeren een noodzaak was geworden. Noor had zich snel onvervangbaar gemaakt met een goed inzicht in wat er nodig was en enkele goed getimede verbeteringen. Ze had de leveranciers stevig in de hand en ook de afname van de producten verliep veel vlotter dan enkele jaren geleden.

“Van wat was Levi allemaal op de hoogte?” Vroeg hij aan Lena. Hij wist het antwoord natuurlijk zelf wel, maar wou toch graag bevestiging horen en het zou helpen om de anderen mee te nemen in de discussie.

“Alles... Hij, David en Quinn zijn natuurlijk volledig mee met alle veiligheidsmaatregelen.” Na een korte aarzeling somde ze op: “Posities van de camera’s, in- en uitgangen in de haven, de treintunnel, de metrogangen en de drie grote toegangen naar de stad, de tijdstabellen van de import, wie wanneer welke levering ophaalt. Alle informatie waarover ik beschik, had Levi ook.”

In zijn hoofd was Gabriël al bezig met het opstellen van een lijst met de mogelijke risico’s mocht die info in de handen van de verkeerde persoon vallen. De camera’s konden ze verplaatsen indien nodig en de systemen waren voldoende beveiligd tegen pogingen om ze te hacken. Waarschijnlijk moesten ze dus niets aanpassen aan die systemen. De ingangen, zowel diegenen waar goederen doorkwamen als diegenen die ze zelf gebruikten, waren een andere zaak. Het had lang geduurd voor ze voldoende veilige toegangswegen tot de haven en het vasteland hadden en de kans was bijna onbestaande dat ze op korte, of lange, termijn nieuwe in gebruik konden nemen.

“Wat is de kans dat er concrete info over onze import gelekt is?” Noor keek even bezorgd als hij zichzelf voelde. Als de concurrentie lucht kreeg hoe hun handel in elkaar stak en hoe ze die beveiligden, dan zouden er zeker pogingen komen om de handel over te nemen.

“Ik vertrouw Levi volledig, hij zou nooit bewust info doorgegeven hebben!” Lena keek fel naar Noor.

“Wat deed hij daar dan, uit het zicht van de camera’s?” kaatste Noor terug.

“Geen idee.” Lena keek verslagen, wat Gabriël zorgwekkend vond. Normaal gezien zou Lena een gevat antwoord klaar

hebben. “Hij zou nooit zomaar zijn post verlaten, toch niet zonder zijn collega van dienst te verwittigen.”

“Quinn heeft niets gemerkt aan zijn gedrag van deze nacht. Ze hebben rond 4 uur nog contact gehad via het radiosysteem en toen leek alles nog normaal.” Voordat hij David uit zijn bed had gezet, had hij via het radiosysteem Quinn opgebeld. Elke nacht waren er twee beveiligers op post, elk met de opdracht om de camera’s in hun gebied in het oog te houden en elke onregelmatigheid te melden. Quinn had afgelopen nacht in hun centrale hub gezeten en Levi had zijn shift in hun kantoortje in de haven doorgebracht. Als er iets verdachts geweest was, konden er collega’s worden opgeroepen als versterking, zowel voor de haven als voor het centrum. Deze nacht was er echter geen enkele melding binnengekomen waardoor dit back-upsysteem niet in werking was gesteld.

“Wat natuurlijk niet wilt zeggen dat hij niets van plan was.” zei Noor.

“We kunnen inderdaad niet uitsluiten dat Levi informatie heeft doorgespeeld.” Gabriël vertrouwde Levi volledig, maar hij moest toch rekening houden met een worst case scenario. “We zullen de beveiliging moeten opschalen en het kan zeker geen kwaad om de tijden van de leveringen aan te passen.”

“Enkel de tijdstippen van levering?” Noor keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

“Voor meer diepgaande veranderingen hebben we te weinig tijd. De risico’s die we lopen moeten we zien te ondervangen met meer beveiliging.” Gabriël had niet graag dat er zwakke punten in zijn plan zaten. Hij zou er alles aan doen om hun activiteiten volledig veilig te houden, maar in de sector

waarin ze aan de slag waren, was dat jammer genoeg niet mogelijk.

“Ik vrees dat je gelijk hebt” gaf Noor toe. “Moeten we alles even stil leggen tot de storm wat gaan liggen is?”

“Stel de levering van deze week uit en zorg ervoor dat iemand achterhaald of de politie of havenbeveiliging meer gaat patrouilleren.” Die extra aandacht konden ze nu zeker missen. Niet dat ze vaak in de haven rondliepen, maar een occasionele uitstap was niet uitgesloten.

Noor knikte. “Zal ik doen. Als we na deze week op het gewone ritme verder kunnen gaan, komen de leveringen niet in gevaar. Leggen we deze week enkel de activiteiten in het havengebied stil of ook in de binnenstad?”

“Laat het in de stad maar gewoon doorlopen.” Gabriël keerde zich naar Lena. “Zorg jij voor extra beveiliging zodat we alles zo normaal mogelijk kunnen laten doorgaan?”

Lena tikte met haar vingers tegen het tafelblad terwijl ze nadacht. “Ik denk dat dat geen probleem moet zijn. Iedereen zal wel een tandje moeten bijsteken, maar ze zullen de omstandigheden wel begrijpen. Ik zal wel iemand moeten vinden om Levi te vervangen.”

“Heb je al iemand in gedachten?” Zelf zag Gabriël niet direct iemand die in de plaats van Levi zou kunnen functioneren. Hij kende Levi al zes jaar en daarvan werkten ze er al vijf jaar samen. Hij wist niet of hij iemand die plaats zag innemen.

“Nee, niet direct.” antwoordde Lena. “Ik zal met David en Quinn bekijken of zij iemand in aanmerking zien komen.”

“Doe maar wat je moet doen. Ik hoor het wel als je mij nodig hebt.” Gabriël ging mentaal over zijn to do lijstje en kon gelukkig al een aantal zaken schrappen. De verstrengde beveiliging en de aanpassingen voor de leveringen kon hij met een gerust hart aan Lena en Noor overlaten. De activiteit van de politie in de haven en de havenbeveiliging zou ook in de gaten gehouden worden. Ze moesten het dus nog hebben over de opvolging van het moordonderzoek van de politie en het voeren van hun eigen onderzoek.

Voor het eerst tijdens hun overleg richtte hij zich tot Nathan. “We moeten weten hoe het politieonderzoek verloopt. Waarschijnlijk zullen ze niet veel kunnen vinden, maar we moeten zeker zijn dat niets naar ons wijst. Mochten ze toch iets vinden, moeten we daarop kunnen anticiperen”

Nathan knikte bedachtzaam. “Ik zal ervoor zorgen. Lena, kunnen we aan Quinn vragen om het computersysteem van de politie in het oog te houden? Dan zijn we waarschijnlijk sneller op de hoogte.”

“Quinn zal geen tijd hebben om mee te draaien in de verhoogde beveiliging en tegelijkertijd de vorderingen van de politie op te volgen. Ik zal vragen of Quinn ons toegang kan verschaffen, maar vanaf dan moet iemand anders het overnemen.”

“Dat is goed. Laat maar weten wanneer het gelukt is, dan stuur ik iemand om het over te nemen.” Nathan richtte zich weer naar Gabriël. “Het zal ook nodig zijn om ons eigen onderzoek te voeren. Iedereen die Levi kende, zal gerechtigheid eisen en we weten dat die er niet zal komen als we op de politie wachten.”

Gabriël wist dat Nathan gelijk had, maar hij wist ook dat hij het niet eens was met de ideeën over gerechtigheid die Nathan erop nahield. De man was intelligent en Gabriël had met hem al over een heleboel thema's genuanceerde gesprekken gevoerd, maar hij was in bepaalde opvattingen erg zwart-wit. In het verleden was al gebleken dat Nathan sterk vasthield aan het principe oog om oog, tand om tand. Gelukkig hadden ze nog niet vaak een rechtssysteem nodig gehad.

“Ik zal ons eigen onderzoek coördineren. Waarschijnlijk komen we in de komende dagen sowieso wel wat te weten, zeker als onze beveiliging gelekt blijkt te zijn.” Gabriël hoopte van harte dat dat niet het geval was. Anders zouden ze enkele moeilijke dagen en weken tegemoet gaan. “Nathan, ga jij bij Amir langs?”

“Dat was ik zeker van plan. Ik vermoed dat hij nog van niets weet?”

“Op dit moment zijn enkel wij, David en Quinn op de hoogte van het overlijden van Levi. Ik wou eerst het plan van aanpak met jullie bespreken voordat het nieuws zich zou verspreiden.”

Amir woonde sinds enkele maanden samen met Levi. Nadat ze elkaar hadden ontmoet waren ze al snel onafscheidelijk geworden. Enkel als een van de twee aan het werk was, kon je ze nog alleen zien. Amir zou het overlijden van Levi zwaar opnemen.

“Ik zal bij hem langsgaan om het nieuws te vertellen en ervoor te zorgen dat er iemand bij hem blijft.” Nathan stond op en vertrok.

Noor keek Lena aan en vroeg “Kom je straks nog even langs om samen de aanpassingen in de beveiliging verder uit te werken?” Na een knikje van Lena verliet ook Noor de ruimte.

Gabriël schonk voor zichzelf een verse kop thee in en schonk toen nog een tweede in en gaf die aan Lena. Ze wierp hem een dankbaar lachje toe en nam de thee aan. Haar korte bruine haar stond alle kanten uit omdat ze haar handen er meermaals had doorgehaald. Hij vroeg zich af hoe hij het gesprek met Lena het beste kon aangaan. Hij wist dat hij iets moest zeggen, haar schuldgevoel wegnemen, zeggen dat ze niet verantwoordelijk was voor wat er gebeurd was, dat ze nu alleen maar vooruit konden gaan. Alles wat hij wou zeggen, klonk heel erg cliché in zijn hoofd. Uiteindelijk moest hij niet zelf beginnen, Lena begon zelf te praten.

“Ik weet dat me schuldig voelen ons niet vooruit helpt en dat het te laat is om iets te veranderen, maar toch...”. Ze nam een slok van haar thee en leek in gedachten te verzinken. “Levi zou nooit iets doen om ons in gevaar te brengen. Ik kan niet geloven dat hij informatie zou doorgespeeld hebben.”

Gabriël was het daar volledig mee eens. Levi was loyaal tot op het bot en hij was ervan overtuigd dat de man hem tot in het oneindige gevolgd zou zijn. De enige verklaring die hij kon bedenken was dat Levi iets gezien of ontdekt had waarbij hij de standaardafspraken niet kon volgen. Er waren maar enkele situaties die hem plausibel leken en geen van deze wou hij al delen met Lena.

Nadat hij gevraagd had hoe het verder met haar ging (“wat denk je zelf?”), of ze in staat was om weer aan het werk te gaan (“Natuurlijk, waarom zou ik daar niet toe in staat zijn?”) en hij haar op het hart gedrukt had dat ze altijd bij hem terecht kon (dat leverde hem een opgetrokken wenkbrauw

en een spottend gezicht op), nam hij haar in een omhelzing. Zoals hij verwacht had, accepteerde ze het fysieke contact beter dan de vragen over haar welzijn. Hij legde zijn hand op haar hoofd en trok haar zachtjes tegen zijn schouder. Na enkele diepe ademteugen maakte Lena zich los uit de omhelzing en verlieten ze beiden de ruimte. Lena ging waarschijnlijk naar de centrale hub van waaruit de beveiliging aangestuurd werd. Hij verwachtte dat Noor daar ook zou zitten zodat ze samen de gevraagde aanpassingen konden implementeren.

Zelf moest hij maar eens beginnen aan zijn eigen onderzoek. Diep in gedachten verzonken liep hij naar zijn eigen bureau iets verder in de gang. Hij paste zijn mentale to do lijstje aan, veranderde de prioriteit van enkele punten, voegde hier en daar iets toe en schrapte wat al gebeurd was. Toen hij zich voor zijn computer zette, wist hij wat hem te doen stond. Hij haalde de verschillende schermen uit slaapstand en wachtte tot de juiste programma's opgestart waren. Hij was best trots op de digitale systemen waarvan ze gebruik maakten. Samen met Quinn had hij de besturingssystemen volledig aangepast aan hun noden. Op de schermen aan de muur kon hij de livefeed van de bewakingscamera's volgen en op de schermen dichterbij opende hij het programma dat de havenbeveiliging gebruikte.

Quinn was geniaal met computers en had hen al snel toegang bezorgd tot de beveiligde systemen van de haven. Meestal gebruikten ze het enkel om de geplande douanecontroles te vermijden als ze een levering hadden die niet langs hun eigen verborgen routes het land in of uit gebracht kon worden. Nu zou het goed van pas komen om het onderzoek naar de moord wat te kunnen volgen. Hij twijfelde er niet aan dat Quinn hen ook toegang zou verschaffen tot de systemen van

de politie. Zeker niet omdat de ervaring leerde dat het kleinste gaatje in de beveiliging voldoende was om binnen te komen. En gelukkig leken de meeste overheidssystemen in dat opzicht op gatenkaas.

Met enkele klikken zette Gabriël de beelden van afgelopen nacht op de muurschermen en liet ze versneld afspelen. Misschien ontdekte hij zo iets van onregelmatigheid. Uit het verslag van de havenbeveiliging kon hij niets nieuws leren. Ze waren iets voor zes opgeroepen door een arbeider die het lichaam gevonden had, ter plaatste gekomen werd de vondst van het lichaam bevestigd en de politie werd opgeroepen. De politie had de arbeider gesproken, camerabeelden opgevraagd en had verschillende mensen verhoord om na te gaan of Levi misschien een collega van hen was.

Gabriël wist welke camerabeelden de politie zou krijgen. Hij had natuurlijk toegang tot de officiële havencamera's en wist dat het toestel in kwestie enkel het aan- en afrijden van de auto's gefilmd zou hebben. Het verhoren van het havenpersoneel had hen waarschijnlijk ook niets opgeleverd aangezien Levi niet in de haven tewerkgesteld was en daar hoe dan ook weinig rondliep.

Op hun eigen camerabeelden was tot nu toe ook niets te zien. Hij kon een groot deel van de haven zien op zijn beeldschermen, maar was vooral geïnteresseerd in wat de camera rond hun eigen ingang zou tonen. Met een zucht bedacht hij dat hij wel nog even naar beelden van gesloten deuren zou zitten staren. Hij rolde zijn schouders, zette de beelden op pauze en ging op zoek naar een verse kop thee. Het was ondertussen al na de middag en hij zou nog wel een hele tijd bezig zijn dus stond hij zichzelf een korte pauze toe.

Hij zat net neer met zijn kop thee en een paar koekjes toen er geklopt werd en de deur openging. Het was een van de dingen waar hij op aandrong, dat mensen gewoon binnenkwamen als ze iets te zeggen of vragen hadden. Hij zou de deur wel op slot doen als hij niet gestoord wou worden. Nathan kwam binnen en deed de deur achter zich weer dicht.

“Is het oké dat ik stoof?” Nathan keek naar de stoel aan zijn bureau.

Gabriël knikte. “Ga zitten.” Nathan maakte het zich comfortabel en ging lichtelijk onderuitgezakt in de stoel zitten. Hij kon van het gezicht van Nathan niet aflezen waarover de man het wou hebben. “Amir?”

“Mmm, zoals verwacht. Zijn eerste reactie was ongeloof en dan is hij beginnen roepen. Ik kan niet zeggen dat hij ondertussen echt kalm is. Het is teveel om in een keer te verwerken. Het zal nog wel even duren. De dokter is langs geweest en ik heb hem in het gezelschap van Sebastiaan en Vera achtergelaten. De bureaus aan de andere kant zijn ook op de hoogte en zullen later vandaag nog eens binnenspringen.” Voor nu was Vera waarschijnlijk de beste persoon om bij Amir te blijven. Het was duidelijk dat Amir niet alleen gelaten zou worden, het voordeel was dat iedereen elkaar hier kende en elkaar hielp.

Ondanks de korte samenvatting was het doel van Nathans bezoek duidelijk niet om het over Amir te hebben. “Verder nog iets?”

“We moeten het over de financiën hebben.” Wat nu misschien niet het meest dringende onderwerp was, maar niettemin een onderwerp dat af en toe besproken moest worden. Een

onderwerp dat in Nathans optiek minstens maandelijks besproken moest worden. Gabriël deed teken met zijn hand dat Nathan verder mocht gaan, maar hij was met zijn aandacht alweer bij de moord op Levi. Hij hoorde Nathan zijn bezorgdheden over de boekhouding die ze niet hadden, over de vaste kosten die ze wel hadden en over de solvabiliteit van de investeringen bovengronds. Over geen van de onderwerpen deelde Gabriël zijn bezorgdheid.

Nathan moet doorgehad hebben dat hij niet de volledige aandacht kreeg. “Baas, ik begrijp dat jij waarschijnlijk tot op de komma weet hoeveel cash we uitgeven en binnenkrijgen en dat je alle risico’s verbonden aan de investeringen in kaart gebracht hebt. Maar met alle respect, we hebben er niets aan dat dat in jouw hoofd zit.”

Hij wist dat Nathan een punt had, maar hij had niet de energie om de man nu gelijk te geven. Laat staan om er een oplossing voor uit te werken. “Doe maar een voorstel over wat je zou willen implementeren.”

“Krijg ik carte blanche?” vroeg hij vol ongelooft.

“Om na te denken? Natuurlijk. Tegen volgende week een heel nieuw economisch systeem?” Als Nathan dacht dat hij zaken kon verbeteren, dan moest hij dat zeker laten weten. Ze wisten beiden dat hun huidige werking dicht aanleunde bij hun ideaalbeeld, maar dat perfectie moeilijk te bereiken was. De eventuele suggesties die Nathan deed, zouden überhaupt in de marges van het geheel blijven.

“Wil je er een PowerPointpresentatie bij?” vroeg Nathan.

“Dankjewel.” Nathan begreep dat het gesprek hiermee afgesloten was en stond op. Hij was de deur nog net niet uit